

Γεννήθηκε το 1982. Μεγάλωσε στην Κατερίνη και αποφοίτησε από την Αρχιτεκτονική Σχολή του Α.Π.Θ. το 2007 όπου παρακολούθησε μαθήματα του τομέα Εικαστικών με καθηγητές τους Κ. Βαρώτσο, Δ. Φράγκο, Δ. Ξονογλου και Σ. Παναγιωτάκη. Πραγματοποίησε σπουδές στο Πολυτεχνείο της Βιέννης και Μαδρίτης. Παρακολούθησε μαθήματα

με δάσκαλο τον Σ. Μαυρομάτη στη σχολή Μινώταυρος στην Κατερίνη και βυζαντινή αιογραφία με δάσκαλο τον Κ. Ξενοπούλο. Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις, έργα του βρίσκονται σε πολλές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Τα τελευταία 6 χρόνια δραστηριοποιείται στην Αθήνα όπου διατηρεί το εργαστήριό του.

Ενδεικτικές εκθέσεις:

- 1996 | Παγκόσμιος Διαγωνισμός Ζωγραφιστού Χάρτη, ICC Παγκόσμια Χαρτογραφική Εταιρεία, Στοκχόλμη (Εκπροσωπώντας την Ελλάδα)
- 1997 | ΟΛΘ, Ομαδική έκθεση παιδικής Ζωγραφικής στα πλαίσια εκδηλώσεων της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας, Θεσσαλονίκη
- 2000-06 | Συμμετοχική σε ομαδικές εκθέσεις Φωτογραφίας και Ζωγραφικής της ομάδας ΦΛΑΣ της Αρχιτεκτονικής Σχολής Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη
- 2015 | Kunsthaus Zurich, Ομαδική έκθεση Zuercher Bilderboerse, Ζυρίχη
- 2015 | Γκαλερί ΜΑΤΙ, Ατομική Έκθεση, Κατερίνη
- 2016 | Γκαλερί ΜΑΤΙ, Ατομική Έκθεση, Κατερίνη
- 2017 | Ολυμπιακή Πινακοθήκη Αμαρουσίου- Ομαδική Έκθεση μελών ΤΕΕ, Μαρούσι
- 2017 | Μουσείο Τσιτσάνη, Ομαδική Έκθεση, Τρίκαλα
- 2019 | Γκαλερί Τεχνοχώρος, Ομαδική Έκθεση, Αθήνα
- 2020 | Γκαλερί Arte Visione, Ομαδική Έκθεση, Αθήνα

Ο Γιάννης Ιωαννίδης είναι γεννημένος το 1995 στην Κατερίνη, ζει και εργάζεται στην Αθήνα από το 2014. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας και θεωρείται πολυδιάστατος καλλιτέχνης, το έργο του εστιάζει κυρίως στη ζωγραφική, ενώ παράλληλα επεκτείνεται στη μουσική και την ποίηση. Η τέχνη του ερευνά νέες μορφές εξπρεσιονισμού και αυτόματης γραφής, συνδυάζει

τον συμβολισμό με τη φιλοσοφία καθώς και την παιδικότητα με το μακάβριο στοιχείο. Εξερευνά θέματα όπως ο υπαρξισμός, η ζωτικότητα, η αγάπη, ο πόνος, χρησιμοποιώντας αντιθετικές τεχνικές και ποικίλα υλικά. Μέσω του μυστηρίου και της μυθοπλασίας επαναπροσδιορίζει τους ρόλους του ατόμου στη σύγχρονη κοινωνία, θέτοντας ερωτήματα.

Exhibitions:

- 2015/2016 | 4 ομαδικές εκθέσεις φοιτητών Έργα εργαστηρίου Ζωγραφικής ΑΣΚΤ
- 2016 | Booze Cooperativa - "Σφαγή"
- 2016 | Gallery Chrysa: Ζωγραφική-Ποίηση
- 2016 | Art cafe. 'Portraits'
- 2019 | ASKT-Diploma-Degree Show - "TORNED PAGES"
- 2019 | Gallery Arte Visione - Παράσταση και Αφαίρεση - Εκλεκτικές συγγένειες
- 2020 | Ismos gallery - Love_is_made_of_orgasms

Από τον
εξπρεσιονισμό
στη ζωγραφική
των λέξεων

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

30.09.24

ΕΓΚΑΙΝΙΑ 19:30

ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΧΝΩΝ
ΕΝΝΕΑ ΜΟΥΣΕΣ
(ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΣΑΛΟΠΟΥΛΟΥ)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ
30/9 -13/10

Με δύναμη από την Κατερίνη

Στην πρώτη του ατομική έκθεση ο Σταύρος Αποστόλου, κυρίως λάδια με τοποφιλικό θεματολόγιο, εξέχουσα θέση κατέχει η μέριμνα για τα μικρά πράγματα που αρθρώνουν τον ιστορικό και αισθητικό ιστό της Κατερίνης. Ο ζωγράφος επιμένει να μας δώσει, έτσι όπως αυτός το αντιλαμβάνεται, μέσα από την τεχνική του και τις λαμπρές αρχιτεκτονικές σπουδές του αλλά και τον κοινωνιολογικό και αισθητικό προβληματισμό του (Άλντο Ρότσι, Αντόνιο Λόπεθ), το πνεύμα του τόπου του.

Η Κατερίνη για τον Αποστόλου έχει ανάγκη να βρει το αισθητικό της πρόσωπο, να γνωρίσει στον πολίτη της το πνεύμα του τόπου στον οποίο ζει και εργάζεται και για τον λόγο αυτόν χρειάζεται να επανεκπαιδευτούν οι πολίτες της —και όχι οι 'κάτοικοι', μια που ο όρος αυτός παραπέμπει στη δημογραφία και μόνον. Χρειαζόμαστε, είναι σαν να μας λέει ο ζωγράφος, να αποκτήσουμε την αίσθηση του ανήκειν σε έναν τόπο, σε αυτό που μας συγκροτεί και μας περιβάλλει καθημερινά, γιατί αυτό που είναι γύρω μας είναι κομμάτι της καθημερινής ζωής και δεν έχει μουσειακό, ουδέτερο χαρακτήρα.

Στα μοντέρνα, μη παραστατικά και εξπρεσιονιστικά δημιουργήματα της επόμενης ζωγραφικής στάσης του Αποστόλου το εικαστικό τοπίο αλλάζει. Ο ίδιος μάς εξηγεί εύστοχα τι ακριβώς επιθυμεί όταν επεξεργάζεται στον καμβά τον κόσμο των πραγμάτων: προέχει η πρώτη εντύπωση και έπειτα εν συνεχεία η επεξεργασία με χρωματικά μέσα αυτής της αρχικής ανάμνησης. Με τα λόγια του Σταύρου Αποστόλου: «Σημασία έχει να μην χαθεί εκείνη η πρώτη εντύπωση, που άλλωστε με όποιο τρόπο και να μεταφερθεί πάντοτε θα γίνει μέσα από ξεχωριστό φίλτρο του κάθε καλλιτέχνη. Απομακρύνοντας ότι μπορούσε να θολώσει την καθαρή ανάμνηση και την καθαρή μεταφορά της πρώτης σύλληψης, ανακάλυψα ότι η τέχνη παράγεται στο φίλτρο των εμπειριών μας και της ατομικής έκφρασης και λειτουργεί με αυτόματο σχεδόν τρόπο πάνω στον καμβά. Έπειτα το χέρι ακολουθεί τα πλήρη, τα κενά, τους ήχους, τον ρυθμό, τις γραμμές και τα σχήματα αυτής της μυστηριώδους κατάστασης ανάμεσα στην έμπνευση και την δημιουργία».

Ο Γιάννης Ιωαννίδης ξεκίνησε να ζωγραφίζει από πολύ μικρός, από την ηλικία των τριών ετών, μιμούμενος πρώτα πρώτα τα κινούμενα σχέδια. Αργότερα άρχισε να ζωγραφίζει τα παιχνίδια που χρησιμοποιούσε, ενώ ταυτόχρονα παρατηρούσε προσεκτικά, σχεδιάζοντας— και ζωγραφίζοντας ασταμάτητα συν τω χρόνω— μ' εκείνη την παλιά, αρχέγονη επιθυμία των ανθρώπων που νιώθουν την ανάγκη να αφήσουν ένα επίγειο ίχνος («στην ουσία κάνουμε το ίδιο πράγμα με τους ανθρώπους των σπηλαίων») θα γράψει σε ένα του κείμενο δηλωτικό των προθέσεών του).

Η έκθεση των αποφοίτων της Σχολής Καλών Τεχνών έδωσε την ευκαιρία στον νεαρό καλλιτέχνη να φανεί το ξεχωριστό του ταλέντο: έργα φρεσκότατα, μοντέρνα, ζωντανά, νευρικά, ευεργετικές όψεις της δουλειάς μιας πενταετίας, προκάλεσαν το ενδιαφέρον της κριτικής. «Ένας εκρηκτικός νέος Έλληνας ζωγράφος που θυμίζει Μπασκιά και συζητιέται πολύ» θα γράψει σε επιδραστικό αθηναϊκό, φιλότεχνο έντυπο ενώ μας ξενάγει σε μια «Γνωριμία με τον πολλά υποσχόμενο ζωγράφο (και μουσικό) Γιάννη Ιωαννίδη, που μόλις αποφοίτησε από την Καλών Τεχνών» (πηγή: lifo, 9.9.2019).

Ο ίδιος δεν κρύβει τις καταβολές της τέχνης του: «Οι επιρροές μου είναι πολλές και διάφορες, είναι κυρίως ζωγράφοι, ποιητές, μπάντες και ταινίες που έχουν έντονο το στοιχείο του υποσυνείδητου. Μπορώ να σου πω ότι λατρεύω πολλούς 'μάστερς' και κλασικούς και εξπρεσιονιστές, είναι πράγματα που κατάλαβα όταν τα είδα από κοντά, σε σύγκριση πάντα με το τότε. Μικελάντζελο, Καραβάτζιο, ήτανε σοκ. Ιερώνυμος Μπος, Μουνχ, Βαν Γκονγκ, Γκόγια και πολλούς άλλους 'psychos'. Έχουνε ένα μυστήριο πίσω από αυτό, σε κάνουν να αναρωτιέσαι».

Ο εικαστικός κόσμος του Γιάννη Ιωαννίδη χρωστάει πολλά, ωστόσο, και στα βιβλία, στα κείμενα των άλλων, στα διαβάσματα, στα λόγια και τα συνθήματα των πόλεων, στις μεγάλες παραδόσεις της τέχνης του δρόμου, της αναζήτησης, της συμμετοχής σε έναν κόσμο που κλείνεται ολοένα στον εαυτό του. Δεν είναι καθόλου τυχαίο και η ιδιάζουσα ποιητική φλέβα του καλλιτέχνη: παράλληλα με το εικαστικό του πυρετικό έργο δοκιμάζει τις δυνάμεις του στον ελεύθερο στίχο, στη σύνθεση εικαστικών αφηγηματικών δοκιμών.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΦΑΣ

